

[Erhard Jakobsen]

de vældige ressourcer, 250 mill. mennesker i EF udgør, skulle være et problem, der kunne tages alvorligt på længere sigt. EF skal bare vænne sig til at skaffe sig større indtægter i stedet for at have en voldsom diskussion om, hvordan man kan reducere nogle af de udgifter, der som landbrugsudgifterne er selve fundamentet for EFs ordning; det er det eneste sted, hvor man har fået gennemført en EF-politik.

Jeg synes også, der er grund til at sige – jeg tror, det var ordføreren for socialistisk folkeparti, der var inde på det – at der må være langt større muligheder i u-landene for dansk landbrug end dem, vi kender i dag. Der er vel også grund til med varme at hilse professor Myrdals betragtninger: var det ikke snart på tide, at vi begyndte at give sultne mennesker noget mad i stedet for at give dem projekter, det ene efter det andet, med det resultat, at der står rustne traktorer og rustne maskiner og rustne fabrikker rundt omkring, så snart teknikerne er rejst hjem? Når folk sulter, skal man ganske enkelt give dem noget mad, og dér kan Danmark i hvert fald være med og udfylde en særdeles stor plads.

Men ellers er der nok grund til at sige, at EF har meget lidt at gøre med de vanskeligheder, som dansk landbrug slås med. De er, som kommissær Gundelach har sagt det gang på gang, hjemmeproducerede. Det er vanskeligheder, vi har skabt her i landet, ikke mindst ved lovgivningen. Der har været talt meget om renten, og det andet område er skatterne.

Renten synes jeg næsten vi er nødt til at gå let hen over af flere grunde, først og fremmest at vi ikke har megen indflydelse på den. Renten er ikke bare høj i Danmark, den er jo også høj andre steder. Selv om den er højere i Danmark end visse steder, så er den til gengæld også lavere i Danmark end visse steder. Vores indflydelse på renten på kort sigt kan vi vist godt sige er noget, vi kan udtale os om, men ikke gøre meget ved. Og endelig rammer rentebyrden jo, som det også har været fremhævet, meget ulige. Det er ikke alle landmænd, der vil blive hjulpet, blot fordi man foretager sig noget med hensyn til renten, det er jo vidt forskelligt på forskellige områder.

Derimod ligger det ganske klart, at der er én ting, der plager alle landmænd, og det er

grundskatterne, derom kan der overhovedet ikke være tvivl, og jeg synes, det er meget glædeligt, at interessen nu synes at samle sig om de skatter, som landbrugserhvervet skal af med. Det er ikke noget nyt for mit parti. Vi har siden partiets start i 1973 stået med et forslag om, at man afskaffede skatten på landbrugets produktionsjord så hurtigt som muligt, og at man i øvrigt gradvis afskaffede grundskatterne i det hele taget, for der er jo også andre end landmænd, der bliver ramt af grundskatter her i landet, men landmændene rammes særlig hårdt, og derfor bør det i særlig grad diskuteres for landbrugets vedkommende.

Jeg synes, at hr. Tang Sørensen's tal tydeligt viser, at interessen samler sig om kapitalvindingsskatten, men navnlig om de amtskommunale og de primærkommunale grundskatter. Det er dér, den virkelige byrde kan lettes, hvis man vil gøre noget, og jeg synes nok, at interessen bør samle sig om disse ting i den kommende tid.

Vi havde da gerne set, sådan som fremskridtspartiet nu foreslår det, at man afskaffer særskatten. Vi tænker absolut ikke med glæde på den debat, der var her i tinget i december 1979. Det var en debat, der var meget ubehagelig for dansk landbrug. Der blev dengang sagt ting, som man nok i dag bittert fortryder at man har sagt, for i dag kan enhver se, at det, som nogle antydede vedrørende landbrugets udviklingsmuligheder, var forkert. Centrum-demokraterne talte imod særskatten, vi stemte imod særskatten. Naturligvis stemte vi imod den, den var urimelig, men der kunne dengang etableres et andet flertal, det kan der ikke i dag, og det skal man lige betænke.

Netop når vi diskuterer grundskyldens afskaffelse eller grundskatternes reduktion, hvordan ville forholdene så være her i tinget, hvis ikke der omkring regeringen var nogle forligspartier? Så ville regeringen have klart flertal til en forøgelse af grundskatterne, det står ganske klart, men det er forhindret gennem det forlig, som i maj 1980 er indgået mellem regeringen og tre andre partier. Nu kan grundskatterne i hvert fald ikke sættes i vejret, og den tale om en værdistigningsafgift, som jo også under SV-regeringen hang som en trussel over landbruget og andre erhverv og også over private, synes at være fjernet indtil videre i hvert fald.